

anden Senftigt, men tillige har en særdeles stor finantfiel Betydning. Det kan vel ikke bevies, at de ærede Herrer i denne Sal, som allerede oftere og gjentagne Gange have beffjæftiget sig med Spørgsmaalet om Lønningen for de Menige og Underforporaler, ville, selv uden nogen dybere gaaende Prøvelse, temmelig let med sig selv kunne blive enige om, hvorvidt de ville kunne stemme for det fremsatte Forslag eller ikke; men man maa dog i alt Fald huffe paa for det Første, at der er mange Enkeltheder, der ikke faaledes kunne staa alle Medlemmer klart, at man jo nok kunde ønske, at de bleve prøvede i et Udvalg — dette gjælder da navnlig Alt, hvad der angaar selve Lønningsforhøielsen —, og dernæst maa vi huffe paa, at denne Sag har at passere det andet Thing for at kunne blive til Lov. I dette andet Thing har nu imidlertid, saa vidt jeg erindrer, det Forslag, som oftere har beffjæftiget os, slet ikke været for, og kan det nu anses for rimeligt, at man der vil kunne beslutte sig til at vedtage en saa betydelig Udgift som 300,000 Kroner uden nogenføhelt dybere gaaende Prøvelse, inden man har set det Allermindste af Finantslovens Behandling i nærværende Thing, og uden at man veed, hvorledes det vil gaa med de andre Lovforslag af stor finantfiel Betydning, som Regjeringen har forelagt. Jeg frygter faaledes for, at vi ved at vedtage det Forslag, som de ærede tre Medlemmer ere fremkomne med, saa langt fra ville befordre den Sag, som de Herrer her have gjort sig til Talsmænd for, at vi snarere derved ville træde hindrende i Veien for den og saa oven i Kjøbet i alt Fald gjøre det umuligt at naae det, der egentlig har været Maalet for det fremlagte Lovforslag. Imidlertid maa jeg indrømme, at naar det ligger det ærede Thing saa meget paa Hjerte, som jeg tror, at det gjør, at faae en bedre Ordning af de Meniges og Underforporalernes Lønning frem, kan der være nogen Anledning for de ærede Forslagsstillere til at gjøre den Betragtning gjældende, som det ærede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgkreds nylig gjorde, at det dog maatte staa noget usikkert for os, om den nye Lønningslov for Hæren vilde kunne gennemføres i denne Sæffion, og ligeledes at det, uagtet man vistnok meget maa paafjønne den høitærede Krigsministers Tilbud om at komme med et særligt Lovforslag dertil, dog maaft i Slutningen af Sæffionen vil kunne være vanskelig nok at faae et faadant Lovforslag gennemført. Derfor vil jeg tillade mig at henftille til Overveieffe, om vi ikke ffulde kunne gaa en noget forffjellig Wei. Jeg maa her begynde med at erklære, at jeg for mit Bedkommende fuldkommen famstemmer med de ærede Forslagsstilleres Grundtante. Jeg har tidligere, den Gang vi havde Hærløven til Drøftelse, maattet staa imod den høiere Løn, som den Gang blev foreslaet for de Menige og Underforporalerne, men de Herrer ville erindre, at det var i 1867, og for mig stiller det sig tydeligt, at de samme

Grunde, som have bevirket, at andre Menneffer her i Landet ikke nu for de samme Penge kunne faae det, som de kunde faae i 1867 — disse samme Grunde tale ogsaa for Soldaten. Ville vi altsaa være fuldstændig retferdige i den Henseende, maa vi indrømme, at det, som var en passende, tarvelig Løn for dem i 1867, ikke mere er nogen passende, tarvelig Lønning for dem nu, og jeg vil derfor fige, at naar man nu foreslaar denne Løn forhøiet med cirka 20 pSt., saa er det ikke mere, end hvad der er aldeles famstemmende med Forholdene. Jeg skal altsaa for mit Bedkommende være villig til at understøtte de Herrer's Bestræbelser for i denne Sæffion at faae et faadant Forslag gennemført, og jeg skal føie til, at jeg ogsaa famstemmer med de Herrer i, at Undermunderingsgebyret er for lavt. Det er umuligt selv for den allertarveligste Soldat at komme ud af det til Undermundering, som vel at nævne ogsaa omfatter Skotski, med et Gebyr af 7 Ore om Dagen, og derfor skal jeg understøtte Forslaget om at faae dette Beløb forhøiet. De Herrer ville altsaa, at jeg i Tanken aldeles ikke er uenig med dem, saa at det Æneste, vi have at drøfte, er Maa-den, hvorpaa deres Forslag skal gennemføres. — Jeg vil nu henftille til Overveieffe et Forslag, hvorved jeg tror, at denne Sag, som det er mit oprigtige Ønske maa blive ført igjennem, bedst kan fremmes. Vi have til Behandling et Forslag om Lønningsstillæg til Embeds- og Bestillingsmænd, og, saa vidt jeg skjønner, er hele Thinget enigt i, at det bør fremmes — Nogle paa een Maade, Andre paa en anden Maade — og vi tør ogsaa antage, efter hvad der passerede i forrige Samling, at det andet Thing vil være enigt med os heri. Det forekommer mig da naturligt, at man føier Forslaget om de Meniges og Underforporalernes Lønning ind paa Lønningsstillægforlaget, hvor det i enhver Henseende passende og korrekt kan indfættes som en særlig Paragraf. Derved opnaa vi, at Sagen gennemføres paa den simpleste Maade, og at derhos den ærede Krigsminister og den ærede Marineminister i rette Tid faae de to smaa Lovforslag gennemførte, som de for Regnskaberne's Skyld ønske gennemførte inden Nytaar.

Th. Nielsen: Allerede ved 1ste Behandling udtalte jeg, at jeg troede, at denne Lov var det nødvendigt at faae ud inden Nytaar, men jeg er ikke i Stand til med den sidste ærede Taler at kunne indse, at den Omftændighed, at det Undringsforslag, som er ffillet af 3 ærede Medlemmer, bliver vedtaget, just ffulde umuliggjøre dette. Naar det ærede Medlem fra Kjøbenhavns 4de Valgkreds mente, at det, der her var bragt i Forslag, var Noget, som fordrede saa dybfindige Undersøggelser og Overveieffelser og var af saa stor finantfiel Betydning, at man ikke i saa stor Hast kunde gaa ind paa det, saa behøver jeg blot at minde det ærede Thing om, hvad baade den sidste